

Jajo

W starożytności jajo miało potrójne znaczenie: jako jajo świata, jako symbol płodności, zdrowia i szczęścia oraz jako przedmiot kultowy. Zasadniczą ideą, która leży u podstaw złożonej symboliki jaja, jest myśl, że jest ono początkiem stawania się, rozwoju. Wiele ze starożytnych ludów sądziło, że wszechświat był olbrzymim jajem, które albo wyszło z ust najwyższego boga, albo zostało przez niego ukształtowane. Ludy te również uważały, że to, co w sobie zawiera życie, ma moc udzielania życia. Dlatego często jajo było używane jako środek oczyszczający oraz zapewniający pomyślność w domu i życiu rodzinnym. Szczególną życiodajną moc przypisywano jajom złożonym wiosną. Germanowie zakopywali je nadto w ziemi, aby spotęgować ich siłę. Przedstawienia jaja na grobie wyrażają nadzieję na życie wieczne. Gnostycy w swej nauce łączyli przejaskrawienia pogan z elementami chrześcijańskimi. Święty Efreem Syryjczyk odnosił symbolikę jaja do zmartwychwstania ciała. Natomiast święty Augustyn do jaja porównał nadzieję chrześcijańską, która podobnie jak ono skłania nas do myślenia i dbania nie o terażniejsze rzeczy, ale o przyszłe. Post czterdziestodniowy kiedyś był znacznie surowszy niż obecnie. Nie wolno było jeść nawet jaj. Poświęcenie liturgiczne jaj wielkanocnych miało zapobiec szkodom na zdrowiu po tych długotrwałych wyrzeczeniach, a także zapewnić błogosławieństwo dla ciała i duszy. Niezależnie od tego chrześcijanie przypisywali jajom wielkanocnym szczególną siłę. Do święcenia wybierano jaja złożone w Wielki Czwartek.